

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT 6

Myrkylliset kielet

POHJOISET
SAAGAT

SAGA

EGMONT

Ellinor Rafaelsen

Myrkylliset kielet

Huippuvuorten yöt 6

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Sakari Helvamo

SAGA Egmont

Myrkylliset kielet – Huippuvuorten yöt 6

Translated by Saga Egmont

Original title: *Giftige tunger*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2015, 2025 Ellinor Rafaelsen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221519

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11 2, 1120 Copenhagen

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGVIK	– nuori nainen Tromssasta
ANTON KNUTSEN	– Toran aviomies
HARALD HAVRE	– kaivosinsinööri
BENEDIKTE HAVRE	– Haraldin vaimo
MATTIAS LIND	– urakoitsija
KITTY ANTONSEN	– Toran lapsuudenystävä

1

Jalkaparit tömistivät maata kuin rumpukapulat, kun kaksi poikaa juoksi pois hiljaiselta ja autiolta Telegrafinlahdella minkä jaloistaan pääsivät. He juoksivat, kunnes suussa alkoi maistua vereltä, mutta eivät pysähtyneet ennen kuin toisen kylkeä alkoi pistää ja tämä joutui pysähtymään hengähtääkseen.

– Hitto, poika puuskutti kyyristyen alas ja painaen toisen käden kylkeään vasten. – Näitkö sen?

– Näin. Ystävän kasvot helottivat punaisina juoksun jäljiltä. – Niin kuin piru!

– Älä laske leikkiä! Ihminen se oli. Minä näin!

– Luuletko, että joku tappoi sen?

– Ja katkaisi käden...

– Joo, ja... näitkö sen kasvot?

– Näin. Ne oli rumat! Tule, mennään nopeasti. Pojat pinkaisivat taas juoksuun. Tällä kertaa vauhti ei ollut yhtä nopea, sillä kipu kyljessä ei ollut hellittänyt.

– Meidän pitää kertoa poliisille, toinen hengähti juostessaan.

– Ei kun papille. Äiti sanoo, että kun joku on kuollut, pitää ilmoittaa papille.

Pojat jatkoivat pinkoen eteenpäin. Pysähtyivät taas, hengittivät raskaasti ja jatkoivat sitten matkaa hädin tuskin kompuroiden Storgatenia pitkin. He olivat päässeet yksimielisyyteen siitä, että asia oli luonteeltaan liian hirveä ja vakava, jotta he voisivat selvittää sen itse. Tapahtumista oli kerrottava kotona, ja sitten vanhemmat saisivat päättää, kenelle asiasta oli ilmoitettava. Poliisille vai papille.

Oli alkuiltä, mutta mereltä saapuneet raskaat pilvet verhosivat auringonvalon, ja sisällä talossa oli hämärää. Syksy tuntui jo ko puttavan ovelta ja varoittlevan synkemmistä ajoista.

Perunat olivat viilenneet. Kala oli perattu ja paloiteltu sopiviksi paloiksi ja laskettu kylmään veteen, jossa se pysyisi tuoreena keittämiseen asti. Tora oli kuitenkin päästänyt uunin tulen samumaan. Ei ollut järkeä pitää tulta yllä keskellä kesää, kun päivällinen joka tapauksessa viivästyisi.

Hänellä ei ollut aavistustakaan, missä Anton mahtoi olla. Ahdistus, jota hän oli aiemmin tuntenut ollessaan etsimässä tätä, kasvoi ja muuttui sisukaluja repiväksi koukuksi. Lopulta hän ei enää kestänyt yksin istuskelua ja odottelua. Anton on varmasti mennyt kotiin vanhempiensa luokse, Tora ajatteli. Mutta miksi ihmeessä? Oliko hän jo nyt niin tyytymätön Toraan ja heidän avioliittoonsa, hädin tuskin vuorokauden jälkeen?

Kysymyksiä sinkoili mielessä kuin vihaisia ampieksia, kun hän nappasi takkinsa oven vieressä olevasta naulakosta ja päätti lähteä Tollbodgatenille katsomaan, olisiko Anton siellä.

Matka keskeytyi jo jyrkkien portaiden alapäässä, jossa häntä vastaan tuli Ludvig Knutsen seurassaan kaksi miestä. Toisen mie-

histä Tora tunnisti oitis poliisikonstaapeli Adolfseniksi, mutta toinen oli hänelle vieras. Vaikka kapeassa käytävässä oli pimeää, totisilta kasvoilta paistoi, että jotakin oli tapahtunut. Jotakin vakavaa.

– Rouva Tora Knutsen...

Tora tajusi tuntemattoman miehen puhuvan hänelle vasta tämän koskettaessa kevyesti hänen käsivarttaan. Puhetta väritti eteläinen murre. Rouva Knutsen... tietysti mies tarkoitti häntä. Hänhän oli rouva Knutsen nyt. Antonin vaimo...

– Rouva Knutsen, mies toisti pahaa enteilevän pehmeällä äänenpainolla. Torassa heräsi aina epäluulo, kun joku tuntematon oli liian ystävällinen häntä kohtaan. Kysymys oli aina joko pyynnöstä tai huonoista uutisista. Jokin vaisto hänessä sanoi, että nyt kyse oli jälkimmäisestä.

– Ludvig... Hän katsoi appeensa, joka tuijotti lattiaa hattu kädessään. – Missä Anton on? Onko hän teillä...?

Ludvig ei vastannut. Kesti pienen hetken ennen kuin Tora tajusi miksi. Mies ei pystynyt vastaamaan. Hän itki. Pieni, tukeva mies seisoj käytävässä ja itki ja vapisi. Tora tiesi heti miksi, hän ei tarvinnut vastausta. Apen itku oli jo vastaus itsessään. Anton oli kuollut. Jotain todella oli tapahtunut. Jotain kauheaa...

– Onko... onko hän kuollut? Tora kuiskasi vapisten.

– On. Vastauksen antoi mies, joka oli puhunut lempeällä äänellä. – Osanottoni, rouva Knutsen. Olen kaupungin uusi pappi, Ingvald Thoresen. Luvallanne, haluaisin kovasti saada puhua kanssanne ja auttaa teitä...

Tora kuuli etäisesti miesäänen jatkavan saarnaansa, mutta puhe kantautui kuuroille korville. Hän ei ymmärtänyt miehen sanoista mitään. Hän tiesi ainoastaan sen, että hän vihaisi tuota ääntä koko loppuelämänsä ajan.

Hän vastasi muutamaan poliisimiehen esittämään lyhyeen ja routiininomaiseen kysymykseen ja kuunteli väliin lausuttuja Raamatun jakeita ja puheita Jumalan armosta ja lähti sitten Ludvigin ja papin kanssa Jensinen ja lasten luokse Tollbodgatenille.

Loppupäivä tuntui Torasta epätodelliselta painajaisunelta. Jensinen itku ja valitus, lasten hiljaisuus ja Ludvigin yritykset esittää miestä, joka ei antanut surunsa ja järkytyksensä näkyä ulospäin, uhkasivat tehdä hänet hulluksi.

Kun isä ja Oleanna saapuivat juoksujalkaa kasvot kalpeina kuin lakana ja kun Oleannakin alkoi Jensinen lailla nyyhkyttää, Toralla oli vain yksi toive. Hän halusi takaisin ullakolle Erling Brendenin harjakaton alle. Hän halusi takaisin kahteen pieneen huoneeseen, joita hän ei ollut vielä ehtinyt pitää kotinaan mutta jotka hän nyt tunsikin ainoaksi paikaksi, jossa hän pystyisi sulkemaan pois muun maailman.

Jensine ja Ludvig eivät väittäneet vastaan. Heillä oli arvatenkin täysi työ huolehtia itsestään – unohtamatta poikia ja näiden lohduttamista. Isä ja Oleanna tekivät parhaansa yrittäessään suostutella Toraa tulemaan kanssaan kotiin Vestregatenille, mutta he eivät saaneet häntä taivuteltua. Lopulta heidän oli palattava kotiin ilman Toraa, mutta Oleanna vaati saada päästä myöhemmin päivällä Brendenin ullakolle katsomaan häntä.

Tora ei ollut varma, miten hän pääsi jyrkät ullakkoportaat ylös huoneistoon, josta oli pitänyt tulla hänen ja Antonin koti. Heidän pieni lemmenpesänsä. Hän sulki oven takanaan ja istuutui kuluneeseen nojatuoliin. Se oli yksi niistä vanhoista ja harvoista huonekaluista, jotka Brenden oli sijoittanut asuntoon voidakseen sanoa vuokraavansa sen kalustettuna.

Hän istui siinä, päällysvaatteet päällä, ja tuijotti kuivunein sil-

min ikkunasta, miten auringonvalo hiljaa hupeni. Auringon matka taivaalla vei sen niin kauas länteen, etteivät sen säteet enää yltäneet katonharjan alle jääviin pieniin ikkunoihin.

Iltahämärän varjot olivat jo hiipineet huoneeseen, kun hän viimein nousi ylös, riisui takkinsa, ripusti sen siististi oven vieressä olevaan naulaan ja käveli pikkuruiseen keittiöön. Hän jäi seisomaan matalan keittiötason ääreen ja katseli perattuja ja leikattuja kalanpaloja, joista piti valmistua hänelle ja Antonille päivällinen. Heidän ensimmäinen päivällisensä miehenä ja vaimona.

Tora tunsi raakojen kalanpalojen katkun kirvelevän nenässään. Äkkiä hän tarrasi niistä kiinni, otti käteensä niljakkaan palasen yksi toisensa jälkeen, ja viskasi ne päin siniseksi maalattua seinää kirkaisten samalla ääneen. Hänen huutonsa oli sekoitus vihaa ja surullista epätoivoa. Kalanpalaset putosivat lässähtäen lattialle ja jäivät niille sijoilleen. Hän ei vaivautunut poimimaan niitä, aivan kuten hän ei jaksanut välittää siitäkään, että oli pistänyt itseään ruodolla ja vuoti kädestään verta.

– Anton! hän huusi ja raastoi hiuksiaan niin, että kampauseri irtosi hiuksia pitelevistä kammoista. – Miksi? Miksi sinun piti kuolla? Seuraavaksi hän huusi Jumalalle. Ääni raivosta vapisten hän kohotti kasvonsa, sulki silmänsä ja huusi kattoon: – Miksi otit hänen henkensä? Miksi veit hänet minulta? Etkö ole satuttanut meitä jo tarpeeksi? *Miksi...*?

Hän lyyhistyi takaisin nuhjuiseen nojatuoliin, mutta ajatukset eivät antaneet hänelle rauhaa. Miksi Anton oli Telegrafinlahdella, eikö hänen pitänyt olla pankissa? Milloin hän oli lähtenyt asunnosta Toran luota? Yöllä, kun Tora oli nukkunut, vai aikaisin aamulla? Oliko Anton ollut menossa pankkiin ja muuttanut mieltä ja mennytkin lahdele?

Telegrafinlahti... Paikalla oli Toralle erityinen merkitys. Ehkä

Antonillekin. Siellä he olivat rakastelleet ensimmäistä kertaa. Se oli lähellä paikkaa, jonne Anton haaveili rakentavansa heille talon. Heidän tulevan kotinsa, jossa he asuisivat ja eläisivät yhdessä lasten kanssa, kun he aikanaan lapsia saisivat.

Anton oli aina rakastanut merta. Hän ei ollut halunnut asettua sisämaahan. Siksikö hän oli aamulla lähtenyt merenrannalle? Et-simään sopivaa tonttia – paikkaa, jonne he voisivat rakentaa kodin?

Tora ei kuitenkaan keksinyt selitystä tapahtuneelle. Hän ei myöskään ymmärtänyt, miksi Anton oli löydetty rantakivikosta. Osasihan Anton uida. Oliko hän liukastunut märkään kiveen, lyönyt päänsä ja menettänyt tajuntansa?

Kun Tora jonkin ajan kuluttua huomasi pöydällä olevan taitellun kirjepaperin, hän ei aluksi uskaltanut avata sitä.

Lopulta hän taitteli paperin auki. Vapisevin käsin hän luki Antonin kirjeen. Antonin viimeisen viestin hänelle.

Rakas Tora.

Tiedän, miten paljon pyydän, kun rukoilen sinua antamaan anteeksi sen, etten enää pysty elämään taakkana, jollainen tiedän olevani. Olet urheasti yrittänyt peittää todelliset tunteesi. Hymysi ja ilosi ovat usein raastaneet minua sisältä, koska olen tiennyt, etteivät ne ole aitoja, vaan naamio, jonka olet pukeutut päällesi minun takiani. Jotta en huomaisi, kuinka surullinen olet. Kuinka lannistunut olet tulevaisuudesta ja kuinka vastenmielisenä pidät tuhoutuneita, rumia kasvojani. Olet ollut rohkea, rakas Tora, mutta olen silti huomannut, miltä sinusta tuntuu.

Saatat ihmetellä, miksi suostuin naimisiin kanssasi. Tein niin, koska olin jo päättänyt vapauttaa sinut avioliiton

siteistä varsin pian. Tiedän, että leskenäni saat enemmän apua ja tukea kuin jos olisit jättänyt minut. Ihmiset olisivat hiljaa mielessään tuominneet sinut, jos olisit hylännyt sairaa ja avuttoman miehen. Nyt saat heidän myötätuntonsa ja arvostuksensa.

Annan sinulle takaisin vapautesi, Tora, koska olet vielä nuori. Ja kaunis. Ansaitset paremman tulevaisuuden ja paremman elämän kuin sen, jossa joudut huolehtimaan kaltaisestani miehestä, joka ei ole enää mies lainkaan. Kenties minussa eli pienen pieni toivo, että sittenkin selviäisimme, kun isäsi hankki minulle työpaikan pankista, ja kenties toivoin, että sinä, vaikka et kykenisikään rakastamaan minua niin kuin ennen, ainakin pitäisit minua hyvänä ystävänä ja että aikamme yhdessä olisi edes siedettävää. Mutta tänä iltana, kun en pystynyt olemaan se mies, jonka ansaitset, ymmärsin viimein, että minun on päästettävä sinut vapaaksi. En voi antaa sinulle sitä, mihin sinulla on oikeus naimisissa olevana naisena, en pysty antamaan sinulle lapsia enkä rakkautta, johon sinulla on nyt mahdollisuus toisen miehen kanssa. En ole enää mies, Tora. En ole mies, joka riittäisi kaltaisellesi naiselle.

Olen noussut ylös nyt yöllä mennäkseni Telegrafinlaidelle. Minulla on sieltä kauniita muistoja. Niille seuduille halusin rakentaa meille talon. Siksi olen päättänyt mennä sinne. Pääsen lopultakin kotiin, vaikkakin ilman sinua.

Hyvästi, rakas.

Anton

Kirje tarjosi vastauksia, mutta Tora ei voinut hyväksyä niitä. Pohjaton suru ja epätoivo, jota hän oli tuntenut siitä lähtien, kun hän

Voiko tragedia olla uuden alku? Koukuttavan sarjan kuudes osa.

Kaivosonnettomuuden jälkeen Tora ja Anton ovat palanneet Huippuvuorilta Tromssaan. Pari menee naimisiin, mutta jo seuraavana päivänä Tora saa kylän uudelta papilta, Ingvald Thoresenilta, suru-uutisen. Anton on kuollut. Epätoivo, pettymys ja raivo ottavat vallan Toran sisimmässä.

Kun hautajaiset on vietetty, Torasta ja Antonin Huippuvuorilla tienaamista rahoista alkaa kiertää kylällä ilkeitä juoruja. Nuoren lesken tueksi asettuvat tämän perhe sekä läheinen ystävä Kitty. Tora ei aio luovuttaa. Mutta onko hänellä enää tulevaisuutta Tromssassa?

Mukaansatempaava historiallinen sarja Huippuvuorten yöt kertoo vahvaluonteisesta ja intohimoisesta Torasta, jonka kohtalo vie Arktiksen kylmyyteen kamppailemaan oikeudestaan onneen.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoisia saagoja – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen ja Skotlannin ylämaille.

Ellinor Rafaelsen norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevista historiallisista romaaneistaan. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.